

عنوان مقاله:

نقد و بررسی فقهی مبانی در وسعت و محدوده میقات ذوالحلیفه با تاکید بر آرای فقهای امامیه

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشنامه حج و زیارت، دوره 6، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

مصطفی ضمیری - سطح 4 حوزه علمیه قم

خلاصه مقاله:

سالانه هزاران مسلمان از نقاط مختلف دنیا در نقاطی که نامش میقات است، احرام می بندند تا راهی بیت الله الحرام شوند و یکی از بزرگ ترین رکن های شریعت را به جا آورند و به فرمان مسلم قرآنی مبنی بر وجوب حج عمل کنند. بخش عمده ای از حجاج، از جمله ایرانیان، از مسیر مدینه راهی می شوند. پژوهش حاضر در نظر دارد تا میقات ذوالحلیفه و محوریت مسجد شجره در مشروعیت احرام اهل مدینه و حدود آن را بررسی کند. بنابراین محل بحث، لزوم احرام در داخل مسجد یا کفایت احرام از خارج یا هر نقطه از منطقه ذوالحلیفه است. اهم نتایج به دست آمده، این است که سه مبنا وجود دارد: اولی کل منطقه ذوالحلیفه را و دومی خصوص مسجد را و سومی مسجد و مجاور آن را ملاک مشروعیت می داند. قول مختار، قول سوم است و این مبنا نوعی توسعه موضوعی در مسئله است. اما مبنای توسعه حکمی که مشروعیت احرام را از هر نقطه ذوالحلیفه تا منطقه بیداء جائز می شمرد، اگرچه از برخی نصوص ظاهر می شود، ولی مبنایی باطل است. اما توسعه موضوعی حکم جواز احرام به گونه ای که خارج مسجد را شامل شود که همان مبنای سوم است، مبنایی صحیح و مستدل در مسئله است.

کلمات کلیدی:

حج، احرام، ذوالحلیفه، جواز، توسعه حکمی، توسعه موضوعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1983158>

